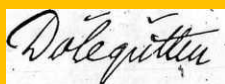

Konfirmasjonsdagen.

Av

Det er få konfirmasjoner jeg har overvært i byerne. Som regel har det vært pliktarbeide, skjønt den har jo også der sin minnerike betydning for ungdommen. Men utover innlandsbygdene der er konfirmasjonsdagen, en stor og vakker høitidsfestdag. Og dit søker mange av oss, som ellers kan stå fjernt fra den vanemessige kirkegang. Etterhvert som de almindelige kirkesøndager er blitt «demokratisert» — forenklet, avslepet og uten åndelig — religiøs festvisitas ofte med en prest på talerstolen som man har følelsen av står der for å utføre et pliktarbeide for den mottakne lønn, mens hans hjerte og i hu haster til det politiske liv utenfor kirkens blå hvelving. Til fetere kald, mere makt, politisk ergjerrighet. Man må uvilkårlig la sine tanker få slik innpass mangen gang, når man overværer en almindelig eller mer høitidelig gudstjeneste i kirkene. Dette kan på ingen måte gjelde vår kirke der oppe på den vakre plassen på Bjørelvnes.

Men ute på Bjørelvnes er der endnu et fredet sted, hvor folkene går til sitt gudshus og det står til hver især om det skal bli høitid for dem eller ei.

Konfirmasjonen har også vært et stridens spørsmål i de senere år. Noen vilde avskaffe den, andre vilde gjøre den frivillig. At den er frivillig kan vel ikke være noe å si på. Men en ting er sikkert, at ribber man kirken for dens høitidsdager, hvorav ute på landet konfirmasjonsdagen under høisommerens tegn er en av de skjønneste, så blir kirken bare en almindelig tre- eller stein bygning som blir stående som en ruin fra en vakker og svunnen tid.

Når man taler om konfirmasjonen bør man i første rekke tenke på ungdommen — ungdommen ute på landsbygden, hvor der virkelig er høitidsfest den dag. Det er blitt et stort og levende godt minne for de unge hele livet senere igjennem. Og for de eldre og de gamle også som gjennom denne de unges dag atter tenker på sin dag, da de var ungdommens blomst i den sommervakre kirken.

Ved Lenvik kirke var det en fin, stor søndagsstemning nu konfirmasjonsdagen. Veldig sommervarme og høi sol. Gisundene lå speilblanke og formelig dovnet sig i den rolige vugge med de vakre bondegårdene på begge sider. Og lierne opover var grønne og tunge av lauv, markerne fine med irrgrønne engsletter og innimellem skinnene alle de vakre kvite og røde husene.

Kirken stod høi og rein og kvit med tårn og spir strevende op mot den blå himmel.

Nede i bukten lå der over 20 fartøier med kirkefolk, på veien og rundt kirken var der kirkefolk, og kirken var dessuten overfylt både formiddag og etterm.

Men alle de unge pikene som idag blev voksne gikk etterpå arm i arm i sine kvite konfirmasjonskjoler — lyse og vakre med lyse og vakre drømme og håp. Måtte ingen av dem bli skuffet.

Konfirmasjonsdagen er en rik og fin høitidsfest, en somrens kirkefest med sol og håp over landet.